

Arrest

nr. 134 214 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 132 118 van 27 oktober 2014 waarbij de debatten worden heropend en de partijen wordt opgeroepen om te verschijnen ter terechtzitting op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 14 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

- 1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 april 2010 de beslissing waarbij verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.
- 1.3. Verzoeker diende via een op 27 augustus 2010 gedateerd schrijven een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.4. Verzoeker diende, via een op 27 juni 2011 gedateerd schrijven, een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.5. Op 19 augustus 2011 en op 6 oktober 2011 maakte verzoeker aanvullende medische stukken over.
- 1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 juni 2012 de beslissing waarbij verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.7. Verzoeker maakte op 8 januari 2012 aanvullende medische stukken over.
- 1.8. Op 11 september 2012 diende verzoeker een vierde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 november 2012 de beslissing waarbij verzoekers vierde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.10. Op 14 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de beslissing van 5 november 2012 in te trekken.
- 1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 januari 2013 de beslissing waarbij verzoekers vierde aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.12. Op 25 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.13. Bij arrest nr. 119 966 van 28 februari 2014 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2013.
- 1.14. Op 6 mei 2014 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij verzoekers eerste aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 27 mei 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[R.S.A.H.][...]
nationaliteit: Pakistan
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor [R.S.A.H.] werden niet weerhouden door de arts- adviseur (zie medisch advies d.d. 05.05.2014 onder gesloten omslag in bijlage.)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 mei 2014 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker eveneens op 27 mei 2014 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“De heer

Naam + voornaam: [R.S.A.H.]

[...]

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene toont niet aan dat hij in het bezit is van een geldig paspoort”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Geen samenhang.

Verzoekende partij vecht de 9ter ongegrondheidsbeslissing en de bijlage 13 middels eenzelfde verzoekschrift aan. Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de 9ter ongegrondheidsbeslissing eerst vermeld heeft in het verzoekschrift, en deze beslissing ook de belangrijkste moet worden geacht. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Geen belang.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij over het vereiste belang beschikt, in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissingen. Deze beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel houdt een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Verzoekende partij toont niet aan over het vereiste belang te beschikken, in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.1.2. De Raad dient vast te stellen dat verweerder verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op 22 april 2010 ontvankelijk heeft verklaard en heeft beslist dat verzoeker in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Ingevolge de ongegrondverklaring van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd het hem verleende attest van immatriculatie ingehouden. De eventuele vernietiging van de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard zal ertoe leiden dat hij wordt teruggeplaatst in zijn vroegere toestand en dat hij dus opnieuw in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie. In dat geval kan niet gesteld worden dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet valt en

dat er op verweerder een verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder kan, gezien voorgaande vaststelling, niet worden gevolgd in zijn standpunt dat er geen verband bestaat tussen de bestreden beslissingen en het dus niet aangewezen is om, in het kader van een goede rechtsbedeling, het beroep tegen de twee bestreden beslissingen in één keer te behandelen. Zijn uiteenzetting laat evenmin toe te besluiten dat vaststaat dat na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen opnieuw toepassing kan worden gemaakt van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en verzoeker dus geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist verder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 14.12.2009. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 14.12.2009. Daarbij voegde hij twee medische attesten opgesteld door de behandelende geneesheer.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoeningen van verzoeker geen bedreiging zouden inhouden voor zijn leven. Verzoeker heeft immers last van melancholische psychose met paranoïde elementen!

De behandelende geneesheer acht een regelmatige opvolging absoluut noodzakelijk, dat dit ook een indicatie is van de graad van ernst.

Bovendien dient verzoeker tot drie verschillende soorten medicatie in te nemen. Dat dit dan ook een indicatie geeft van de graad van ernst van de aandoening.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel [9] §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker lijdt aan een zware vorm van depressie waarbij een nauwgezette opvolging vereist is.

Hoe kan een ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een langdurige behandeling, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Men mag ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoeker de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoeker niet krijgen in zijn land van herkomst!

Ook de ontvankelijkheidsbeslissing van DVZ geeft een zekere indicatie over de graad van ernst van de aandoening van verzoeker.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten of slechts een deel ervan. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is van de arts-attaché.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig zou onderzocht hebben!

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Bovendien kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de motivering van de arts-attaché: "We dienen hier op te merken dat we slechts over summere medische informatie beschikken, door de betrokkene werden sinds meer dan 2 jaar geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld m.b.t. een verdere medische oppuntstelling in deze context"

Dat deze stelling flagrant onwaar is! Verzoeker voegde nog verscheidene medische attesten tot en met maart 2013. Het is kennelijk onredelijk en onaanvaardbaar dat verwerende partij hier geen rekening mee houdt ! Integendeel zelfs, men spreekt zelfs van een 'summere medische informatie.'."

Dat dit flagrant onwaar is, en dat de bestreden beslissing louter om deze reden reeds vernietigd dient te worden.

Daarom is het ook nodig van de beide dossiers samen te voegen en niet apart van elkaar te behandelen dat het dan ook voldoende duidelijk zal zijn dat DVZ zich telkens op fragmentarische delen van het dossier heeft gebaseerd en niet op een volledig dossier.

Dat uiteraard beide aanvragen hadden samen dienen behandeld te worden en alles stukken hadden dienen beoordeeld te worden.

Het apart behandelen van dit dossier waarbij men niet over alle informatie beschikt leidt tot een onzorgvuldig handelen aangezien men niet met alle elementen rekening houdt alhoewel ze in het dossier aanwezig zijn.

Verzoeker maakte gedurende de behandelingsduur van zijn aanvraag verschillende medische attesten over. Dat het onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden en men zich beroept op slechts frag[...].mentarische delen.

Verwerende partij stelt het dossier van verzoeker grondig onderzocht te hebben, doch Dvz stelt dat er geen opname was in het ziekenhuis doch die was er wel, zie stukken, dit bewijst nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee men te werk gegaan is bij de beoordeling.

Dat geen melding van de verschillende medische attesten en aanvullingen die verzoeker overmaakte aan de bevoegde diensten, gedurende de behandelingsperiode van meer dan drie jaar en half.

Dat er sinds de beslissing, die recent vernietigd werd, uiteraard geen stukken meer gevoegd zijn, desalnietemin heeft verwerende partij nooit enige actie ondernomen om de recente medische toestand van verzoeker te kennen.

Dat verzoeker dus gegronde redenen heeft om te betwijfelen dat DVZ rekening heeft gehouden met ALLE beschikbare informatie en men een correcte en actuele medische situatie beoogt.

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché onmogelijk een correcte beoordeling kon maken.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoeker echt te kunnen inschatten. Verzoeker hoopte dat de arts-attaché hem minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoeker te kunnen inschatten, zeker gezien de vernietiging van de vorige beslissing.

Gelieve in bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 4)

Bovendien vermeldt de aanvraag van verzoeker zeer duidelijk dat hij (en zijn raadsman) steeds beschikbaar is (zijn) voor eventuele bijkomende informatie.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoeker te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening houdt met de door hem aangehaalde elementen.

Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen.

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch dossier met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het dossier of verzoeker met de nodige zorg onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1. Minstens heeft de arts-attaché niet de actuele situatie willen beoordelen of onderzoeken.

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, deze procedure met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Indien men het medisch getuigschrift en het administratief dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoening van verzoeker te bepalen. Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker, in het nemen van zijn beslissing.

Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

*Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!
Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1*

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Dat dit kennelijk onredelijk is en onzorgvuldig van DVZ. In eerste instantie werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard! Dat dit dan ook reeds een indicatie geeft over de graad van ernst!

Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.

Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1.

Hoe kan een ziekte waarbij men langdurig behandeld dient te worden geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op flagrant schendt!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij. DVZ heeft na een procedure van meer dan drie jaar en half, waarvan hij geruime tijd legaal op het grondgebied verblijft, de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard zou worden!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Bovendien is het totaal onbegrijpelijk waarom de nieuwe motivering van verzoeker, bijna letterlijk dezelfde motivering weergeeft dan de vorige, vernietigde beslissing.

Dat hier sprake is van een schending van het "Non bis in idem"-beginsel!!

2) Aangaande de situatie in Pakistan

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Pakistan.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een reden te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Verwerende partij banaliseert de aandoeningen van verzoeker om tegemoet te komen aan de opmerkingen die aan de basis liggen van de vernietiging maar verwerende partij heeft geen enkele intentie om de aandoeningen van verzoeker correct te beoordelen.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Arrest nr 123 355 van 29.04.2014 is eveneens zeer duidelijk:

“De bestreden beslissing van 6 januari 2014 houdende de ongegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt dan ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteert dan dat van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.”

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 2

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: “The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: “Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over

het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat de arts-attaché desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Zelfs indien de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend zouden zijn, dient DVZ te onderzoeken of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Pakistan!

DVZ weigert echter dit te doen, zonder dit te motiveren!

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken zou voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen.

Door de negatieve beslissing kan verzoeker nu gerepatrieerd worden naar zijn land van herkomst hoewel hij een aanvraag had ingediend die volledig voldeed en nog steeds voldoet aan de voorwaarden.

Daarnaast dienen de bestreden beslissingen geschorst te worden aangezien verzoeker gelet op de beslissing dient terug te keren naar zijn land van herkomst en dit onmogelijk is gelet op zijn problematiek.

Indien de beslissingen niet geschorst worden, zal dit enorme medische problemen voor verzoeker teweeg brengen en komt verzoeker in een levensbedreigende en mensonterende situatie terecht.

Bovendien dient verzoeker opnieuw in het bezit gesteld te worden van een AI, waardoor hij opnieuw legaal op het grondgebied verblijft en onmogelijk teruggestuurd kan worden.”

4.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te heeft met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij tevens een schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“ De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de verzoekende partij haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een of meerdere medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verzoekende partij poogt vervolgens voor te houden dat de ambtenaar-geneesheer tot een héél andere conclusie zou zijn gekomen indien hij het dossier én verzoeker zou onderzocht hebben.

Terwijl waar verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de door haar aangehaalde elementen, verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden met welke elementen/attesten dan wel geen rekening zou zijn gehouden. De vage beschouwingen van verzoekende partij volstaan geenszins opdat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk wordt gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij bij het verzoekschrift nog bijkomende medische stukken voegt, merkt de verwerende partij op dat hiermee uiteraard geen rekening kan worden gehouden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij haar beoordeling van de beslissing d.d. 06.05.2014.

“Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de beoordeling van de feiten te treden door zelf na te gaan of de graad van ernst voldoende duidelijk uit de medische getuigschriften blijkt noch om het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter over te doen. De verzoekende partij voert met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State echter terecht aan dat de annulatierechter, te dezen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zich voor de beoordeling van de wettelijkheid van een bestuurshandeling dient te plaatsen op het ogenblik van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Dit beginsel is met het bestreden arrest geschonden doordat het de wettelijkheid van de aanvankelijk bestreden beslissing van 23 augustus 2011 heeft beoordeeld aan de hand van twee medische getuigschriften van nadien, te weten van 15 september en 22 december 2011. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 222.999 van 26 maart 2013 - stuk 4 [...])

De verzoekende partij heeft verscheidene aanvragen 9 ter ingediend over een tijdspanne van enkele jaren.

Zo werd er op 14.12.2009, 27.06.2011 en 11.09.2012 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Deze aanvragen maakten elk het voorwerp uit van een afzonderlijke beoordeling. De verzoekende partij kan niet verlangen dat DVZ de verschillende aanvragen “bundelt” wanneer de verzoekende partij zelf niet aangeeft dat het een aanvulling betreft op een eerdere aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Het komt toe aan de verzoekende partij om haar dossier op zorgvuldige wijze samen te stellen.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald in de aanvraag d.d. 14.12.2009 door de verzoekende partij geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling in het land van herkomst voorhanden is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd n.a.v. de aanvraag d.d. 14.12.2009. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Pakistan, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Verwerende partij merkt verder op dat de arts-adviseur verzoeker niet dient te onderzoeken, doch zijn advies wel degelijk kan verschaffen op basis van de medische stukken die worden voorgelegd. De arts-adviseur is ook niet de behandelend geneesheer van de verzoekende partij, doch dient een advies te verstrekken in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché om te beslissen de verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonedig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.” (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

Waar de verzoekende partij verder voorhoudt dat ‘uit de motivering van de arts-attach[...].é blijkt dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn’, leest verwerende partij dit niet in de motivering van het advies van de arts-adviseur, noch in de bestreden beslissing.

De beschouwingen van verzoekende partij dienoemtrent hebben geen betrekking op de in casu bestreden beslissing, zodat verwerende partij er ook niet verder op ingaat.

Voor zoveel als nodig wijst de verwerende partij er wel nog op dat, en dit ook volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.m. RvV nr. 74.125 dd. 27.01.2012, nr. 73.999 dd. 27.01.2012, nr. 73.031 en nr. 73.890 dd. 24.01.2012, nr. 73.906 dd. 25.01.2012), uit de bewoordingen van het artikel 9ter zelf alsook uit de parlementaire voorbereiding, duidelijk blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De verzoekende partij houdt nog voor dat de arts-adviseur de actuele situatie van haar gezondheidstoestand niet heeft willen onderzoeken, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij schijnbaar voorbij gaat aan de inhoud van art. 9ter Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat de verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken.

Inderdaad, wanneer de verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Zie in die zin:

"De zorgvuldigheidsplicht houdt echter niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, niet is onderbouwd met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat de verzoekende partijen, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zouden beschikken, zij deze dienen over te maken aan verweerder zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Weliswaar is het tijdsverloop tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partijen te wijten, doch artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken, en niet aan het bestuur. Indien de medische informatie waarover de ambtenaar-geneesheer beschikt onvolledig is of niet actueel, dan kan dit in casu enkel aan de verzoekende partijen zelf worden verweten nu deze op een tijdsverloop van meer dan 10 maanden slechts één medisch getuigschrift, daterend van 18 mei 2011, hebben voorgelegd. Dergelijke vaststelling is niet van aard om afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De bewijslast voor het bestaan van het risico rust immers op de aanvragers zelf. [...] Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening niet toelaat de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen noch de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst te beoordelen, waardoor er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kosovo. Gelet op deze conclusie kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat verweerder met de gezondheidszorg in Kosovo en de toegang ertoe rekening had moeten houden en kunnen zij niet stellen dat zij zich louter beperkt tot het beoordelen van de actualiteit van het medisch dossier, nu het gebrek aan actualiteit verweerder verhindert deze afwegingen te maken. Precies omdat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn om de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen of de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst wordt geconcludeerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kosovo. De ontoereikendheid van de ter beschikking gestelde medische informatie leidt ertoe dat niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012)

"De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling; verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar verweerder. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan verweerder zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden." (R.v.V. nr. 72 455 van 22 december 2011, www.rvv-cce.be)

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat uit het advies dd. 05.05.2014 zou blijken dat dit werd genomen om een beslissing tot ongegrondheid te kunnen nemen en niet om de werkelijke gezondheidstoestand van de verzoekende partij na te gaan, laat verweerder nog gelden dat dergelijke kritiek op niets gestoeld is en bovendien volkomen voorbij gaat aan de concrete overwegingen van de arts-adviseur.

Verweerder herhaalt nogmaals dat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd, waarbij onderzoek werd gevoerd naar de specifieke medische aandoening van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Het is aan de verzoekende partij zelf om de nodige medische attesten voor te leggen die de behandeling/diagnose specificeren.

Verzoekende partij gaat nergens in haar verzoekschrift in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en slaagt er niet in te weerleggen dat er met goed succes een overbrugging (coronaire stent) werd uitgevoerd n.a.v. haar hartinfarct. Noch betwist verzoekende partij dat de diabetes type II een goedaardige aandoening is die perfect voorkomen kan worden door het aanhouden van een gezondere levensstijl. Verzoekende partij laat deze motieven volledig onbesproken.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Verzoekende partij kan zich niet dienstig op enige verwachtingen in haren hoofde beroepen, net gelet op het feit dat zij wist dat haar aanvraag nog ten gronde diende te worden beoordeeld.

In een tweede onderdeel bij haar eerste middel levert de verzoekende partij nog kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie in het land van herkomst. De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er enkel op zou gericht zijn om de aanvraag te weigeren.

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk vastgesteld dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat geen aandoening voorhanden is die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verweerder benadrukt dienaangaande dat verzoekende partij blijkbaar goed kan functioneren en er geen recente hospitalisaties of opstoten waren. De ernst van de aandoening blijkt niet uit recente medische getuigschriften/verslagen. Het laatste voorgelegde standaard medisch getuigschrift dateert van 24.08.2010.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar deze stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich louter heeft beperkt tot het onderzoek of zijn medische problemen direct levensbedreigend, kritiek of vergevorderd zijn.

Tevens moet worden geduid dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitspreekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst van deze vreemdeling.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarbij administratieve beslissingen werden vernietigd op basis van de vaststelling dat een ambtenaar-geneesheer had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reëel risico inhield voor de

fysieke integriteit van een vreemdeling of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst.

Verweerder laat nog gelden dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar de verzoekende partij naar verwijst, geenszins dienstig is, gelet op het feit dat in casu de arts-adviseur zijn onderzoek niet beperkte tot de vaststelling dat de aandoening van de verzoekende partij niet onmiddellijk levensbedreigend is. Andermaal dient te worden benadrukt dat de arts-adviseur uitdrukkelijk concludeerde dat er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit, noch voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Tot slot merkt verweerder partij nog op dat verzoekende partij niet ingaat op de door haar voorgehouden schending van artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

4.1.3. De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing volledig is gebaseerd op het advies dat op 5 mei 2014 werd opgesteld door een ambtenaar-geneesheer. In dit advies geeft de ambtenaar-geneesheer aan rekening te hebben gehouden met de door verzoeker voorgelegde medische attesten van 8 december 2009, 18 mei 2010 en 24 augustus 2010. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker op 19 augustus 2011 een aanvullend – op 17 augustus 2011 gedateerd – medisch attest overmaakte en dat hij ditzelfde attest op 6 oktober 2011 nogmaals, samen met een kopie van het attest van immatriculatie dat hij verkreeg naar aanleiding van de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard, aan verweerder toezond. Voorts maakte verzoeker op 9 januari 2012 nog een ander – op 3 januari 2012 opgesteld – medisch getuigschrift, opnieuw met een kopie van zijn attest van immatriculatie, aan verweerder over. Er blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer deze medische getuigschriften bij het opstellen van zijn advies heeft betrokken. De stukken waarop deze arts zich baseerde om een standpunt in te nemen zijn immers limitatief weergegeven in zijn advies en de medische getuigschriften van 17 augustus 2011 en 3 januari 2012, die duidelijk werden overgemaakt ter aanvulling van verzoekers eerste aanvraag om tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd, zijn niet opgenomen in de lijst van medische getuigschriften die werden aangewend om een advies te verstrekken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer geen aandacht besteedde aan deze twee medische getuigschriften blijkt ook uit het feit dat hij in zijn advies aangaf dat verweerder naliet om de ernst en de behandeling van de door hem aangevoerde medische problematiek te actualiseren. In de medische getuigschriften van 17 augustus 2011 en 3 januari 2012 wordt immers geduïd dat verzoeker niet alleen lijdt aan een ernstige (“sévère”) melancholische depressie, doch tevens aan een ernstige posttraumatische stressstoornis, dat een medicamenteuze behandeling en psychotherapie vereist zijn, dat verzoeker reeds tweemaal gehospitaliseerd werd en dat

de opgestarte behandeling zeker gedurende vijf jaar zal moeten worden voortgezet. Verzoeker heeft, in tegenstelling tot wat de ambtenaar-geneesheer voorhoudt, zijn eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd wel degelijk geactualiseerd. Verzoeker voert – los van het feit dat hij niet kan worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder verplicht is om rekening te houden met stukken die werden aangebracht ter staving van andere aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd – derhalve terecht aan dat verweerder naliet om rekening te houden met bepaalde door hem aangebrachte attesten en dat het zorgvuldigheidsbeginsel dus werd geschonden. Verweerder weerlegt deze vaststellingen niet.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.2. Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing slechts kon worden genomen indien de eerste bestreden beslissing rechtsgeldig was – quod non – dient deze beslissing evenzeer te worden vernietigd. Er kan immers niet worden gesteld dat een vreemdeling aan wie, overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, een attest van immatriculatie dient te worden afgegeven niet op legale wijze in het Rijk verblijft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK